

תת"ע (חיפה) 6980-01-24 - מדינת ישראל נ' לירן אבוטבול

תת"ע (חיפה) 6980-01-24 - מדינת ישראל נ' לירן אבוטבולשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 6980-01-24

מדינת ישראל

נגד

לירן אבוטבול

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[15.09.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא ידע אודות מועד הדיון ומשכך לא התייצב אליו. כן טוען כי גילה אודות פסק הדין רק עת ניגש

למשרד הרישוי. בנוסף טוען הנאשם כי הוא כופר בביצוע העבירה וכי סיכויי הגנתו גבוהים.

המאשימה טוענת כי הבקשה הוגשה שלא במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק ומשכך דינה להידחות. כן טוענת כי

טענות הנאשם בדבר פגיעה במקור הפרנסה וכן דברי כפירתו לא עולים בקנה אחד עם העובדה שאין לו רישיון נהיגה

תקף. בנוסף, טוענת המאשימה כי הנאשם לא סתר את חזקת המסירה ומשכך טענותיו לא יכולות לעמוד לו.

ביום 14.08.25 הוריתי לנאשם להתייחס לאישורי המסירה הסרוקים בתיק (הן של ההזמנה לדיון והן של גזר הדין),

וזאת לא עשה.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

טרם אתייחס לגופו של עניין, אציין כי לא מצאתי לקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים, מאחר ואין לכך הצדקה

במקרה הנוכחי. ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם (25.3.18), סיכם כב' הש' שהם את ההלכה הנוהגת בעניין:

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא

החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש

לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר. עם זאת, על בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו

בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה".

הנאשם לא נימק ולא הצביע על טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים. טענותיו הכלליות כי ברצונו להביא גרסתו בפני בית המשפט, אינן מבססות עילה זו.

בדיון מיום 1.12.24 הוריתי למזכירות לזמן את הנאשם בכתובתו העדכנית (עליה לא חלק), סמולנסקין 4 קריית אתא. החלטה זו, יחד עם זימון לדיון וכתב אישום נשלחו לכתובתו של הנאשם ביום 03.12.24, כאשר אישור המסירה חזר ביום 11.12.24 בציון "לידי הנמען הרשום" ונחתם על ידי הנאשם. ויודגש, על אף החלטתי המורה לנאשם להתייחס לאישור המסירה, הוא לא עשה כן ולא העלה אף טענה בעניין במסגרת בקשתו. במצב דברים זה, הרי שהנאשם זומן כדיון, וכל טענה לפיה לא ידע אודות מועד הדיון פשוט לא יכולה להתקבל.

כמו כן, פסק הדין והודעת הפסילה נמסרו לנאשם באותה כתובת ביום 04.03.25, וגם במקרה זה אישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום" ונחתם על ידי הנאשם. עדיין, בחר הנאשם להגיש את הבקשה רק באוגוסט, חמישה חודשים לאחר מכן. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

הנאשם טוען כי כופר בביצוע העבירה וכי סיכויי הגנתו גבוהים, אולם לא מפרט מהם אותם סיכויי הגנה ועל מה מושתתת כפירתו. במצב דברים זה, טענותיו לא יכולות לבסס עיוות דין. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י:

"אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישושה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראייתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש". למעלה מן הצורך יצוין כי בקשתו של הנאשם מכילה מספר טענות עובדתיות אותן לא גיבה הנאשם כלל ועיקר. כך למשל טענותיו כי מעולם לא קיבל את הזימון וגילה אודותיו רק עת ניגש למשרד הרישוי; כי תיקן את המחדל; כי נסיבותיו האישיות אינן מן הקלות ועוד.

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף נוכח מהות העבירות בהן הואשם הנאשם, נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע ושימוש ברכב ללא ביטוח בתוקף. במקרים כגון דא, את טענת ההגנה הרלבנטית, קיומו של רישיון נהיגה תקף וביטוח בתוקף, ניתן היה להוכיח באמצעות צירוף מסמכים מתאימים; וזאת לא נעשה.

אף טענתו של הנאשם כי עונשו חורג מהמקובל, אינה מבוססת. הנאשם נהג כשרישיון נהיגה פקע בשנת 2015 וללא פוליסת ביטוח. עונש פסילה של חודש אחד המצטבר לפסילה מותנית של חודשיים, אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת. לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחת ופסק הדין מיום 19.02.25 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשפ"ה, 15 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.